

27 Απριλίου 2013

Περί εκ-σαρκώσεως του Θεού Λόγον και περί φυλακής του προγράμματος (Εβδομάδα των Βαΐων)

/ [Γέροντας Ιωσήφ Βατοπαιδινός \(† 2009\)](#)

Περισσότερο στον άνθρωπο χρειάζεται η καλή τοποθέτηση των πραγμάτων στις

δύσκολες αυτές μέρες πού βρισκόμαστε· με περισσότερη σύνεση να ανταποκριθώ, γιατί, όπως ακούσαμε και στην ανάγνωση της τράπεζας «διά το πληθυνθήναι την ανομία», κατά τον λόγο του Κυρίου, «ψυγήσεται η αγάπη των πολλών».

Η αγάπη είναι απόρροια του Θεού, ο οποίος αρέσκεται να καλήται ΑΓΑΠΗ ο ίδιος· «ο Θεός αγάπη έστί». Όταν φεύγει ο Θεός, οι άνθρωποι τότε μακράν της παρουσίας Του δυστυχούν. Απόδειξη ότι σήμερα «διά το πληθυνθήναι την ανομίαν» έψύγη η αγάπη και οι άνθρωποι είναι δυστυχείς. Ποιος τους κάνει δυστυχείς; Αν έρμηνεύσωμε την ευτυχία βάσει των υλιστικών θεωριών, ότι δηλαδή αυτή βρίσκεται στην πλησμονή των υλικών αγαθών, τότε γιατί οι άνθρωποι είναι τόσο δυστυχείς, αφού ουδέποτε στην παγκόσμια ιστορία υπήρχαν τόσα πολλά αγαθά, όπως στην σημερινή εποχή; Ουδέποτε στο παρελθόν ο άνθρωπος επέτυχε την συνάθροιση τόσων υλικών αγαθών όσων στις μέρες μας.

Ουδέποτε μπόρεσε να το κάνη αυτό σε όλη την ροή της ιστορίας του. Και ενώ σήμερα πραγματικά υπάρχουν τόσα πολλά αγαθά και τρόποι πού διατίθενται, έν τούτοις οι άνθρωποι είναι δυστυχέστεροι παρά σ' όλες τις άλλες εποχές. Άρα, δεν έγκειται η ευτυχία στα υλικά αγαθά για τον έξης λόγο: Επειδή ο άνθρωπος είναι πνευματικό όν, δεν μπορεί η ύλη να τον κάνη ευτυχή, να τον ολοκλήρωση. Αυτό πού του λείπει, σαν πνευματικό όν, είναι η πνευματικότητα, η οποία δεν πηγάζει ποτέ από την ύλη.

Ο Θεός Λόγος διά της παρουσίας Του συνεμίχθη μετά του ανθρώπου καί, διά του ανθρώπου, στην υπόλοιπη κτίση και επανέφερε την ισορροπία. Τώρα ο άνθρωπος ανθίσταται και επαναστατεί κατά του Θεού. Αυτός είναι ο λεγόμενος ουμανισμός, είναι η θεωρία του ευρωπαϊκού πολιτισμού και γενικά των σημερινών εθνών. Ότι «πάντων μέτρον άνθρωπος» και η ανθρώπινη γνώση κορύφωμα του ορθολογισμού.

Έφ' όσον λοιπόν μέτρον πάντων είναι ο άνθρωπος, τίποτε άλλο δεν χρειάζεται. Αυτή είναι η αρχή και το τέλος του ουμανισμού. Αυτό σήμερα κάνουν οι άνθρωποι. Όσο αυτή η θεωρία αυξάνει και εφαρμόζεται, τόσο «έκ-σαρ-κώνεται», διώχεται ο Θεός Λόγος από την γή· δεν τον χρειάζονται πλέον οι άνθρωποι. Μαζί με την θεωρία, παρουσίασαν κι έθεοποίησαν διάφορα άλλα στοιχεία. Αν το πάρωμε στην θρησκευτική μορφή, ιδού η δυτική εκκλησία, διά του πάπα ίδρυσε δικό της πάνθεο, ίδρυσε τον Δία της, την θεότητα της πού είναι ο πάπας. Αρχή των πάντων είναι ο πάπας. Δεν χρειάζεται τίποτε άλλο εκπροσωπεί τον Θεό και τα πάντα και συνεπλήρωσε την θρησκευτική θεωρία. Αν το γυρίσωμε στην πνευματική θεωρία, είναι σήμερα θεότης των πάντων η γνώση και η επιστήμη. Τα πάντα ερμηνεύονται απ' αυτήν. Ο,τι πιάσει η ανθρώπινη γνώση είναι σωστό, ο,τι δεν το πιάσει, αυτό δεν υφίσταται. Αυτή είναι η υπόλοιπη υλιστική θεωρία. Και οι δύο θεωρίες μαζί εκπροσωπούν το σύνολο του ουμανισμού. Ο ουμανισμός είναι η σύγχρονος θεότης. Παρούσης της θεότητος αυτής, φεύγει ο Θεός Λόγος· δεν τον χρειάζονται. Αυτό, για να το πούμε στη θρησκευτική γλώσσα, είναι η έκ-σάρκωση του Θεού Λόγου. Όπως η σάρκωση Του έγινε διά της συγκαταβάσεώς Του, πού φόρεσε την ανθρώπινη φύση και διά της ανθρωπινής Του φύσεως κοινώνησε με την υπόλοιπη κτίση και προκάλεσε την ισορροπία την οποία έκλόνισε η πτώση, τώρα, με αυτόν τον τρόπο, οι άνθρωποι απωθούν τον Λόγο του Θεού, τον «έκσαρκώνουν». Φεύγοντας Αυτός, ο άνθρωπος γίνεται δυστυχής, αφού Εκείνος είναι «η ειρήνη ημών». Όταν μας επλησίασε τί είπε; «Ειρήνην αφήμι υμίν, ειρήνην την έμήν δίδωμι υμίν ού καθώς ο κόσμος δίδωσιν, εγώ δίδωμι υμίν». Αφού Αυτός είναι «η ειρήνη ημών», Αυτός θεοπρεπώς δίδει σε μας την ειρήνη Του και μας κάνει μετόχους μιάς αληθινά ειρηνικής ζωής. Διά της παρουσίας όμως των θεοτήτων πού προαναφέραμε, Αυτός φεύγει, έκσαρκώνεται. Όταν φεύγει Αυτός πού αποτελεί την πραγματική ευτυχία, ο άνθρωπος γίνεται δυστυχής. Δεν τον ικανοποιούν τα υλικά. Ο άνθρωπος δεν είναι κύριος μόνον της υλικής αλλά και της νοητής κτίσεως. Έφ' όσον στην νοητή κτίση, διά της γνώσεως, μπορεί να είσδυση και διά της Χάριτος να την κατάκτηση, άρα είναι κύριος πάντων. Ο άνθρωπος, ο όποιος σήμερα μπήκε στον γνόφο της θεώσεως και γίνεται κατά Χάριν Θεός, μπορεί να γίνη ευτυχής διά της ύλης;

Αυτές είναι οι σημερινές πλάνες της υλιστικής κοσμοθεωρίας πού παρασύρουν τον σύγχρονο άνθρωπο. ΓΓ αυτό σ' αυτές τις δύσκολες ήμερες έχομε μεγάλη ανάγκη άγωνιστικότητας για να ανταποκριθούμε στις πονηρίες του σατανά πού αποπλανά τους δικούς του οπαδούς και τους προσβάλλει. Και αυτό δεν θα λείψη, πάντοτε θα ύπάρχη· δεν μας ξενίζει. Και θα ύπάρχει, έφ' όσον οι Πατέρες διά της Χάριτος μας ερμήνευσαν ότι στις έσχατες μέρες θα πληθυνθή αυτό το κακό και «εί δυνατόν πλανηθήσονται και οι εκλεκτοί». Σκεφθήτε

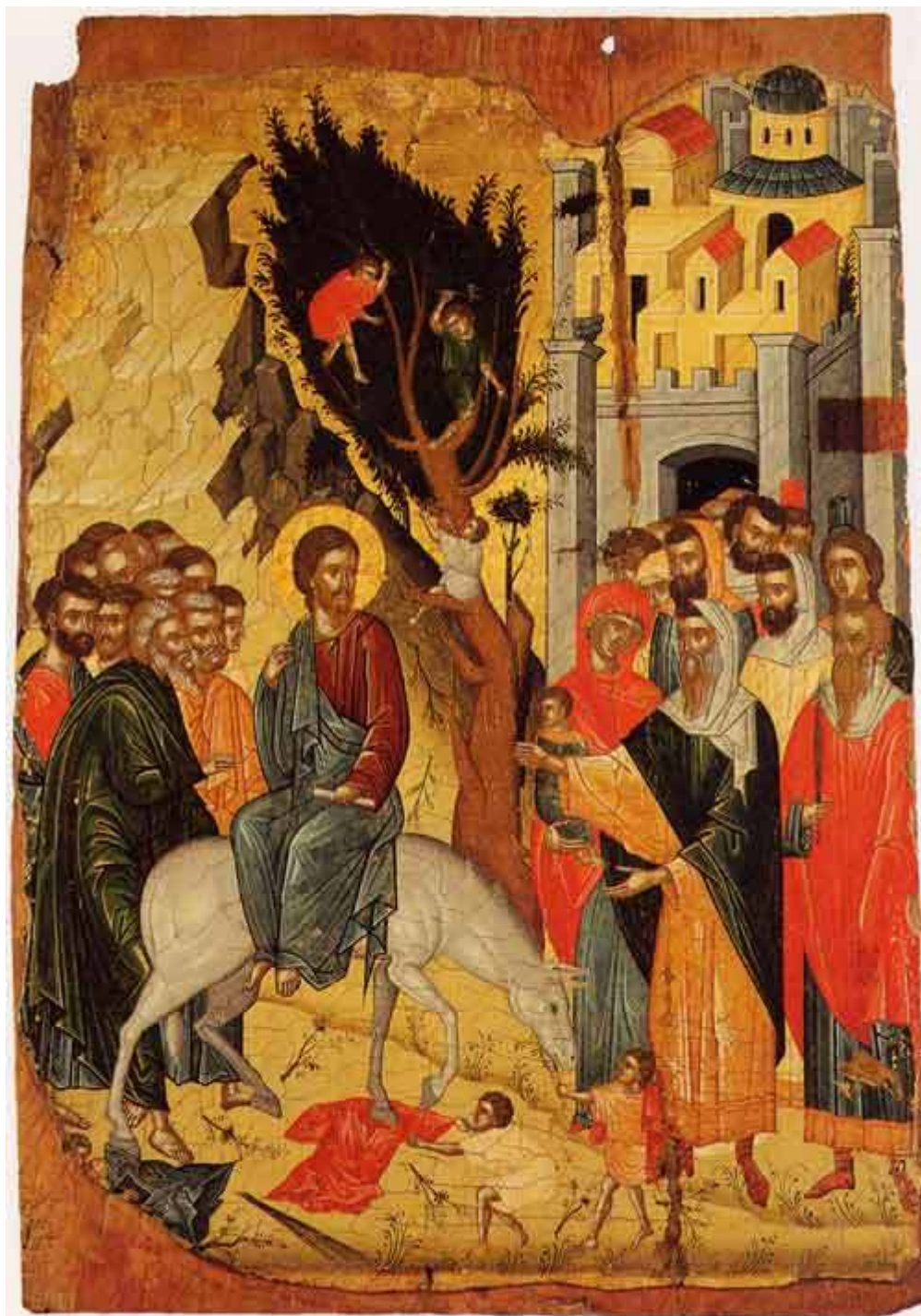
«ποταπούς; δει ημάς είναι έν άγίαις αναστροφαίς» όπως λέει ο Απόστολος Πέτρος, για να μην παρασυρθούμε. Μας προείπαν ήδη οι Πατέρες και το βλέπομε πρακτικά στη ζωή μας, ότι τόσο θα είναι εξαπλωμένη και εκτεταμένη η πλάνη, ούτως ώστε και οι εκλεκτοί θα παρασύρονται· δεν θα μπορούν να διαγνώσουν. Χρειάζεται σήμερα προσοχή στην εντέλεια για να μην παρασυρθούμε. Και σαν συνετοί πού είμεθα, «έν σοφία προς τους έξω περιπατούντες», να μην μας παρασύρη καμμιά μορφή πλάνης, με οποιανδήποτε αφορμή και αν έρχεται. Κύριος στόχος εδώ είναι το πώς να βρούμε τον Θεό από τον όποιο ξεκόβουμε κάθε τόσο.

Μάθαμε από τους Πατέρας ότι ο Θεός βρίσκεται κεκρυμμένος μέσα στις εντολές Του· δεν είναι πουθενά άλλου. Όποιος θέλει να τον βρή, θα τον βρή εκεί μέσα. Όυ πάς ο λέγων μοι, Κύριε, Κύριε, είσελεύσεται... αλλά ο έχων τάς έντολάς μου και τηρών αυτάς. Πολλοί έν εκείνη την ήμερα θα μου πήτε. Κύριε, ουχί τω σώ ονόματι δαιμόνια έξεβάλομεν και δυνάμεις εποιήσαμεν και είς τάς πλατείας ημών έδίδαξας και έμπροσθεν σου έφάγομεν και επίομεν»; Και θα σας πώ: «Άπόστητε απ' έμού πάντες οι έργάται της αδικίας. Ούκ οίδα ημάς». Άρα το νόημα είναι το έξης: Η αποστολή των πιστών στον κόσμο αυτόν δεν είναι καμμιά άλλη παρά πώς, μέρα και νύκτα, με όσες δυνάμεις έχουν, εξωτερικές και εσωτερικές, να προκαλέσουν την Χάριν, όχι αντιληπτικά, αλλά να μπή, να έννοικήση μέσα τους· «έννοικήσω, γάρ φησι, έν αυτοίς και έμπεριπατήσω και έσομαι αυτοίς Θεός και αυτοί έσονται μοι λαός».

Ο άνθρωπος πρέπει να είναι προσεκτικός. Καμμιά αφορμή, από οπουδήποτε και αν προέρχεται, δεν πρέπει να τον παρασύρη. Πρέπει να σκέπτεται ως εξής: Αυτό που κάνω είναι το θέλημα του Θεού η όχι; Εάν δεν είναι, δεν θα το κάνω ποτέ· και αν τα εμπόδια πού παρεμβάλλονται για την εκπλήρωση του θελήματος οδηγούν ακόμα και στον θάνατο, εμείς θα συνεχίσωμε την πορεία μας. Κοίταξε τί λέει ο Παύλος: Όύπω μέχρις αίματος αντικατέστησε προς την άμαρτίαν ανταγωνιζόμενοι και έκλέγησθε της παρακλήσεως, ήτις ως υιοίς διαλέγεται». Τρόπον τινά τους διεγείρει εδώ ο Παύλος, διότι είδε την μικροψυχία των πιστών, ότι έχασαν το θάρρος τους από τους πειρασμούς και από την αντίθετη έλξη. Συνηθισμένοι στην ειδωλολατρία, όταν μπήκαν στον κλειό της χριστιανικής νομοθεσίας, τους φάνηκε κάτι παράδοξο και βαρύ και άρχισαν να αποθαρρύνονται, οπότε τους λέει: Μα τί πάθατε; Ακόμα σεις δεν αντέστητε προς την παρά φύσιν ζωήν, την αμαρτωλή γενικά μέχρι αίματος και αμέσως φύγατε από την παράκληση και την παρηγοριά «ήτις ως υιοίς διάγεται»; Γιατί αυτά όλα είναι πού θα σας προκαλέσουν την αφορμή να όνομασθήτε υιοί Θεού. «Εί χωρίς έστε παιδείας, ής μέτοχοι γεγόνασι πάντες, άρα νόθοι έστέ και ούχ υιοί».

Για να επιτύχη ο άνθρωπος πρακτικά, συναντά στην ζωή του δυσκολίες. Αυτές

όμως οι δυσκολίες όχι μόνο δεν θα μας προκαλούν την δυσφορία, αλλά θα αποτελούν για μας το δόγμα της ζωής μας. Είναι ο κρίκος από τον οποίο εξαρτάται ολόκληρος μας ο προορισμός. Όυκ έχομεν ώδε μένουσαν πόλιν αλλά την μέλλουσαν επιζητούμεν». Και όταν λέει ο Κύριος «ούκ έστε έκ του κόσμου τούτου καθώς κάγώ ούκ είμι έκ του κόσμου τούτου, άλλ' εγώ έξελεξάμην υμάς έκ του κόσμου διά τούτο μισεί υμάς ο κόσμος», εννοεί ότι όλες μας οι κατευθύνσεις να οδηγούν προς την αγάπη του Θεού και όλες μας οι αποστροφές να είναι προς την αμαρτία. Και αμαρτία εννοεί την άρνηση. Άρα, προς την αμαρτία η πάλη μας εξικνείται μέχρις αίματος και ακόμα αυτό είναι εισαγωγή. Εάν παραστή ανάγκη να αντισταθούμε προς την αμαρτία μέχρι θανάτου, θα το κάνωμε. Η αμαρτία είναι ποικίλη, από την άρνηση του Θεού μέχρι και την πλήρη ικανοποίηση του ιδίου θελήματος. Εάν το ίδιο θέλημα, η ιδιοτέλεια, ο ατομισμός, ο προσωπισμός είναι αντίθετος προς το θέλημα του Θεού και αυτόν θα τον πατάξωμε. Για να μπορέσωμε να τα φέρουμε όλα αυτά σε πέρας μόνοι μας είναι δύσκολο, μάλλον δε ακατόρθωτο· «χωρίς έμού ού δύνασθε ποιείν ουδέν».

Χθες, στην ανάγνωση, σχολιάσαμε έναν λόγο κάποιου μεγάλου Πατρός για την ανάσταση του Λαζάρου. Παίρνοντας από την Γραφή, ερμήνευε με λεπτομέρεια πώς έγινε η ανάσταση. Και έγινε κατά τέτοιο τρόπο, ώστε να μην μπορέσουν οι Εβραίοι να την συκοφαντήσουν. Επειδή ήταν έτοιμοι να πούν πώς έκρυψαν έναν νέο οι οπαδοί του Ναζωραίου μέσα στο σπήλαιο και ύστερα τον έβγαλαν, λέγοντας ότι ο Χριστός τον ανέστησε. ΓΓ αυτό έρχεται ο Ιησούς μας και ερωτά: «Πού τεθείκατε αυτόν; και ένεβριμήσατο τω πνεύματι και έτάραξεν εαυτόν». Και λένε οι άλλοι: «Κοίταξε πώς τον αγαπούσε!» Και ύστερα του έδειξαν τον τάφο. Μήπως αγνοούσε ο Κύριος μας πού ήταν ο τάφος με τον νεκρόν Λάζαρο; Αφού Αυτός, δύο

μέρες πριν πεθάνει ο Λάζαρος κι ενώ βρισκόταν μακριά στον Ιορδάνη, λέει στους μαθητάς του. «Λάζαρος ο φίλος ημών ασθενεί». Και όταν ακόμα οι αδελφές του Λαζάρου τον ειδοποίησαν ότι «Ίδε, όν φιλείς ασθενεί», Αυτός «έμεινε έν ω ήν τόπω δύο ημέρας» και τότε λέει, «άγωμεν είς την Ιουδαίαν πάλιν». Όλα αυτά τα ήξερε και δεν ήξερε πού ήταν ο Λάζαρος; Παρ' όλα αυτά το κάνει έτσι για να κλείση το στόμα των Ιουδαίων και να τους κάνη αυτόπτες μάρτυρες της αναστάσεως, για να μην δικαιολογηθούν ούτε στην παρούσα, ούτε στην μέλλουσα ζωή ότι δεν είδαν και δεν είστευσαν. «Εί μη ήλθον και έλάλησα αυτοίς, άμαρτίαν ούκ είχαν νύν δε πρόφασιν ούκ έχουσι περί της άμαρτίας αυτών». Βαδίζοντας προς το μνημείο, συναντάται ο Κύριος μας με την Μάρθα παράπονου μένη. Διότι από την λύπη της η Μάρθα ξεχάστηκε. Καμμιά φορά τα βαριά γεγονότα βγάζουν τον άνθρωπο από την λογική. Τα πολύ συγκλονιστικά γεγονότα προκαλούν στον άνθρωπο τέτοιας μορφής λύπη πού ξεχνά τον εαυτό του. Λέει λοιπόν η Μάρθα στον Ιησού. Αν ήσουν εδώ δεν θα απέθνησκε ο αδελφός μου. Και ο Κύριος απαντά: Θα αναστηθή ο αδελφός σου. Ναί, λέει αύτη, στην ανάσταση των νεκρών, στην παλιγγενεσία, ξέρω ότιθά αναστηθή. Και ο Ιησούς διακηρύττει: «Εγώ είμι η ανάστασις και η ζωή». Πιστεύεις τούτο; «Ναί, Κύριε, πιστεύω ότι σύ είσαι ο Υιός του Θεού ο είς τον κόσμον ερχόμενος». Μετά πάλιν ξεχνάει και όταν διατάζει ο Κύριος να ανοίξουν τον τάφο, του λέει: «Κύριε, τεταρταίος εστίν, όζει· πώς θα τον ανοίξωμε;». Μα δεν σου είπα να πιστεύης; Της απαντά. Ανοίγουν τον τάφο και ο Κύριος μας ύψωσε τους οφθαλμούς στον ουρανό και είπε: «Πάτερ, ευχαριστώ Σοι ότι ήκουσάς μου. Και ήδειν ότι πάντοτε μού άκούεις, αλλά για τον περιεστώτα όχλον είπα, για να ακούσουν αυτοί ότι με απέστειλες». Και με φωνή μεγάλη προστακτική λέει: «Λάζαρε, δεύρο έξω». Και εξήλθε ο τεθνηκώς δεδεμένος τους πόδας και τάς χείρας κειρίαις, και η όψις αυτού σουδαρίω περιεδέδετο». Ήταν τυλιγμένος μέσα στις ταινίες και το πρόσωπο του δεμένο και κολλημένα τα σεντόνια πάνω του με την σμύρνα και την αλόη, πού ήταν ρυτινη κολλητική. Και καθώς βλέπετε, έγιναν δύο θαύματα. Το ένα, επέστρεψε η ψυχή στο σώμα, και το άλλο, βγήκε δεμένος από το βάθος του σπηλαίου. Και λέει ο Κύριος: «Λύσατε αυτόν και άφετε υπάγειν». Τους βάζει να τον λύσουν οι ίδιοι για να δούν και να μην πουν ύστερα ότι ήταν ψέματα, αλλά, κατά τον Σολομώντα, «εις κακότεχνον ψυχήν ούκ είσελεύσεται σοφία ουδέ κατοικήσει έν σώματι κατα-χρέοο άμαρτίας». Πράγματι, αν ο Θεός δεν νεύση στην καρδιά του ανθρώπου, δεν μπορεί όφ' εαυτού του τίποτε να κάνη. Είδαν οι Ιουδαίοι τόσον ζωντανό θαύμα, διεπίστωσαν με τα ίδια τους τα μάτια την ανάσταση του νεκρού- του έλυσαν οι ίδιοι τα δεσμά και συνεχάρησαν τον αναστάντα. Και όμως δεν είστευσαν. Οκτώ μέρες μετά το θαύμα αυτό έκραζαν ομοθυμαδόν «άρον, άρον σταύρωσον Αυτόν»!.

Και 'μείς τώρα με το να φυλάξωμε αυτά πού είπαμε και να βρεθούμε έτοιμοι στο να μείνωμε πιστοί στις υποσχέσεις μας, πρέπει μαζί με την προσπάθεια και την

θέληση μας να συνεργήση και η θεία Χάρις. ΓΓ αυτό χρειαζόμεθα να κρατούμε και αυτές τις μικρές ακόμα παραδόσεις. Τις μικροπαραδόσεις πού μας παρέδωσαν οι παλαιοί, είναι και αυτές αναγκαίες; Πού είναι εκείνοι πού λένε, πού γράφει να κάνης σταυρούς, πού γράφει να κάνης μετάνοιες, πού γράφει να προσκυνάς τις εικόνες, πού γράφει να πιστεύης; Αυτά λένε οι διάφοροι πού θέλουν να διαστρέφουν την πραγματικότητα. Όμως τούτα τα μικρά τα σύμβολα, αυτοί οι προγραμματισμοί, αυτοί οι νόμοι, αυτά τα καθήκοντα είναι εκείνα τα όποια, όταν ο πιστός τα κάνη, κρατάει μαζί του την συνεργασία της Χάριτος, από την οποία πηγάζει θέρμη και ζήλος. Αυτός ο ζήλος και η θέρμη τα όποια πήραμε από τα μυστήρια, είναι αυτά πού διατηρούν ενδημούσα την παρουσία της Χάριτος, πού μαζί με την δική μας προαίρεση ενεργεί και μας βοηθάει ώστε τα ακατόρθωτα να γίνωνται κατορθωτά. Τότε «τά αδύνατα παρά άνθρωποις, δυνατά παρά τω Θεώ. «Ἐστῶσαν οἱ ὀσφύες περιεζωσμένοι και οἱ λύχνοι καιόμενοι». Αυτές είναι ακριβώς οι ὀσφύες και ο λύχνος, ο κατά Θεόν ζήλος ο οποίος παραμένει μαζί μας, όταν κρατούμε αυτούς τους κανόνες. Ποτέ να μην παραβαίνετε το πρόγραμμα. Είδατε τί λέει ο Κύριος μας; «Και τούτο δει ποιήσαι κάκεινο μη άφιέναι».

Κατέλειπαν τους μεγάλους νόμους και τις μεγάλες εντολές και αποδεκάτωναν τον δυόσμο και τον άνιθο και έκαναν αυτά τα ουτιδανά φαρισαϊκά για να δείξουν ότι τηρούν τον νόμο. Και έρχεται ο Κύριος μας και τους ελέγχει και δεν λέει ότι είναι αυτά περιττά, αλλά βεβαιώνει, «καί ταύτα έδει ποιήσαι, κακείνα μη άφιέναι»· δηλαδή και αυτά τα μικρά θα κάνετε, και τα μεγάλα δεν θα παραλείψετε.

Και 'μείς τώρα, για να αποδείξωμε ότι είμεθα οπαδοί της θείας αποκαλύψεως, πρέπει να κρατήσωμε την παράδοση. Παράδοση και πρόγραμμα είναι το απαραίτητο στοιχείο σε όλα τα κτιστά όντα τα όποια έχουν κατά μετοχήν την ύπαρξη τους. Αν και κατασκευάσθη-μεν από τον Θεό ως λογικά όντα και ελεύθερα να κινούμεθα, έν τούτοις, χωρίς την μυστηριώδη συνεργα-σία της Χάριτος του Θεού, άφ' εαυτών, δεν μπορούμε τίποτε να κάνωμε. Αν είμεθα λογικοί και αν είμεθα ζωντανοί και αν είμεθα αγαθοί, όλα αυτά τα έχομε κατά μετοχή, δεν τα έχομε κατά φύσιν. Κατά φύσιν μόνο ο Θεός είναι η απόλυτος όγαθότης, η απόλυτος παντοδυναμία, η απόλυτος πανσοφία, η απόλυτος παναγάπη. Εμείς, αν όλων τούτων μετέχωμε, κατά μετοχήν μετέχομε. Δεν τα έχομε άφ' εαυτών, τα παίρνομε απ' Αυτόν και για να τα κρατούμε πρέπει να ύπάρχη συνεχής επαφή μαζί Του.

Όταν κατεσκεύασε ο Θεός τα λογικά όντα, τους έδωσε αμέσως πρόγραμμα, και στην αγγελική και στην ανθρώπινη φύση: «Από τούτο θα φάτε, από εκείνο όχι· αυτό θα κάνετε, εκείνο δεν θα κάνετε». Και αυτά τα προγράμματα παρέβησαν και δημιούργησαν την πτώση. Έρχεται ο Ιησούς μας, θεραπεύει την πληγή και δίδει αμέσως εντολές για να επαναφέρη τον άνθρωπο πάλι πάνω στις σωστές γραμμές.

Όπως στα τραίνα, αν τα βαγόνια δεν είναι πάνω στις ράγιες, είναι αδύνατον να κινηθούν και να ενεργήσουν, έτσι και στον άνθρωπο κατά φύσιν είναι να στέκεται πάνω στο πρόγραμμα, να φυλάη τις εντολές. Αν αυτό το κάνη, τότε αυτός ο τρόπος είναι η συνεχής επαφή με την Χάριν του Θεού. Και τότε, ευρισκόμενη η θεία Χάρις έν ενεργεία μέσα του διά της τηρήσεως αυτών των παραδόσεων, ενώνει την προαίρεση του και την καλή του θέληση, με την ενέργεια της θείας Χάριτος και επιτυγχάνει. Τούτο είναι πού λέει ο Παύλος «πάντα ίσχύομεν έν τω ένδυναμούντι ημάς Χριστώ». Διά την απουσία της Χάριτος ο Ιησούς μας λέει: «Χωρίς έμού ού δύνασθε ποιείν ουδέν». Να ένας απαραίτητος όρος πού πρέπει να υπάρχει διά να σύμπραξη η θεία Χάρις με την ανθρώπινη προαίρεση! Απόδειξη ότι οι Εβραίοι, παρ' όλο πού είδαν το θαύμα της αναστάσεως του Λαζάρου, αργότερα, μετά από λίγες μέρες, όταν τους παρακίνησαν οι αρχιερείς, άρχισαν να φωνάζουν: «Άρον, άρον σταύρωσον Αυτόν». Δεν ενήργησε μέσα τους η Χάρις του Θεού, γιατί ήσαν ανεπίδεκτοι και τους έλειπε εκείνο πού προκαλεί τον Θεό, γι' αυτό δεν ίσχυσαν τα εξωτερικά στοιχεία. Τώρα σε μας γεννάται και μια δεύτερη θεωρία, η οποία είναι υπέρ μας και είναι η έξης: Ότι εμείς οι ελάχιστοι πιστοί πού μένομε τώρα, απ' ο,τι διαπιστώνομε, καταλαβαίνομε ότι, αν είμεθα πιστοί και άγωνιζόμεθα με τις πτωχές μας δυνάμεις να συγκρατηθούμε, αυτό δεν είναι δικό μας πράγμα, όπως νομίζει κανείς, αλλά είναι μια απόδειξη ότι είναι μαζί μας πρακτικά ο Θεός. Γιατί, αν Αυτός δεν ήταν, εμείς δεν θα μπορούσαμε να είμεθα πιστοί. Και αν εμείς είμαστε πιστοί, δεν το βρίκαμε από κάποια ευφυΐα. Είναι γιατί, κατά τον Παύλο, «μάς προώρισεν ο Θεός διά τούτο και μας κάλεσε». Φαίνεται ότι ο Θεός μας είχε προορισμένους για τον σκοπό πού ξέρει.

Αυτός και μας «ήλκυσε». Όυδείς δύναται έλθειν προς με, εάν μη ο Πατήρ μου ο πέμψας με, έλκυση αυτόν». Έλξη όχι κλήση. Μας τράβηξε η Χάρις καί, αφού σήμερα είμαστε πιστοί, άρα παραμένει πρακτικά μαζί μας. Αν πρακτικά ο Θεός

είναι μαζί μας, τότε γιατί να φοβηθούμε; Εάν «ο Θεός μεθ' ημών, τις καθ' ημών;» Αυτή είναι η πραγματικότητα.

Ένα μένει τώρα, ο φόβος μήπως νυστάξωμε και πλανηθούμε και γυρίσωμε πίσω. Τότε υπάρχει κίνδυνος να χαθούμε. Εάν όμως εμείς είμαστε προσεκτικοί, ούτως ώστε να μην πάθωμε αυτόν τον νυσταγμό, η θεία Χάρις η οποία φαίνεται πρακτικά ότι είναι μαζί μας, θα μας ολοκληρώση στο να πετύχουμε τις θείες επαγγελίες. Διότι τα χαρίσματα του Θεού είναι άμεταμέλητα, απαραχάρακτα, απαραβίαστα. Ο Θεός δεν φοβάται κανένα, ούτε αλλοιώνεται στις αποφάσεις Του.

Γι' αυτό προσέχετε, κρατάτε ακριβώς αυτό πού έχετε. Μην παραμελήτε τα καθήκοντα σας, ακόμα κι εκείνα πού φαίνονται μικρά- έστω εκείνη την προσευχή πού είστε υποχρεωμένοι να κάνετε, η κάτι το όποιο δεν πρέπει να πάρετε, μην το αρπάζετε. Τα ζώα, ενώ πεινούν, δεν τρών το χορτάρι προτού το μυρίσουν, αν δεν τα πληροφορήση η όσμή ότι είναι ακίνδυνο. Πόσο μάλλον εμείς πρέπει να είμαστε προσεκτικοί και να έξετάζωμε τί σκοπό έχουν οι προφάσεις και οι αφορμές πού μας κυκλώνουν. Εξυπηρετούν τον σκοπό μας; Δηλαδή δεν μας χωρίζουν από τον Θεό; Και δεύτερον, δεν μας χωρίζουν από τα υπόλοιπα καθήκοντα μας; Έτσι γίνεται το ξεκίνημα. Συναντούμε μετά δυσκολίες; Σημειώνομε το σημείο του Σταυρού και επικαλούμεθα τον πάντοτε μαζί μας μένοντα Θεό: «Κύριε Ιησού Χριστέ, ο Θεός των δυνάμεων, βοήθησε το πλάσμα Σου». Και συνεχίζομε. Εάν έτσι βαδίζομε, να ξέρετε ότι «τοις Αγγέλοις Αύτου έντελείται», όπως λέει, και «επί χειρών ο:ρούσιν σέ, μήποτε προσκόψης προς λίθον τον πόδα σου». Γιατί ο Θεός τους δικούς Του ποτέ δεν τους αφήνει, αλλά πάντοτε μένει μαζί τους. Ο Ιησούς μας τονίζει και τούτο: «Ιδού εγώ μεθ' υμών είμι πάσας τας ημέρας» και «ούκ αφήσω ημάς ορφανούς».

ΓΓ αυτό να κρατάτε την παράδοση και ας σας κοροϊδεύουν οι άλλοι ότι κάνετε πράγματα τα όποια θεωρούνται απηρχαιωμένα. Είναι απηρχαιωμένα τα δικά μας τα όποια οδηγούν στην ζωή και στην αθανασία και είναι της εξέλιξης τα δικά τους πού μας αποβλακώνουν και μας μεταφέρουν στην «μάνδρα της Κίρκης;» Σήμερα η χωρίς Θεόν κοινωνία είναι μια μεγάλη μάνδρα της Κίρκης πού μπαίνουν μέσα άνθρωποι και βγαίνουν οτιδήποτε έκτος από άνθρωποι. Εμείς μένομε πιστοί, γιατί το θέμα της πίστεως δεν χρειάζεται εξέλιξη, αφού δεν υπόκειται στην ανθρώπινη γνωσιολογία. Όταν ξεπέσαμε με την απροσεξία μας, ο Θεός συγκατέβη από την αγαθότητα Του και ήρθε και μας βρήκε και μας είπε τον τρόπο της επιστροφής. Αυτό δεν χωράει εξέλιξη και δεν είναι ανάγκη να ρωτήσωμε τον ορθολογισμό. Ο Θεός απεκαλύφθη και μας ερμήνευσε τον όρο και τον νόμο της πίστεως.

Είμαστε πιστοί γιατί πιστεύομε σωστά στο Θεόπρωτο είναι αυτό. Στον εαυτό μας αισθανόμαστε ταπεινοί· αυτό είναι το δεύτερο. Διότι πράγματι είμαστε ταπεινοί,

έφ' όσον χωρίς την Χάριν του Θεού τίποτε δεν μπορούμε να κάνωμε. Και το τρίτο, προς τους πλησίον μας έχομε συμπάθεια και αλληλεγγύη. Αυτοί οι τρεις κανόνες ολοκληρώνουν την προσωπικότητα μας. Εκείνος ο όποιος στον συνάνθρωπο του είναι συμπαθήςκαί επιεικής, στον εαυτό του ταπεινός και στον Θεό πιστός, αυτός στέκεται στην βάση του σαν χριστιανός. Αυτά όμως για να επιτευχθούν χρειάζονται την παρουσία της Χάριτος, διότι μόνη της η προαίρεση του ανθρώπου δεν φτάνει. Προ της ενανθρωπίσεως του Θεού Αόγου, αυτή την προαίρεση οι προγονοί μας την είχαν σε μεγαλύτερο βαθμό από μας και δεν μπορούσε να τους σώσει. Την είχαν και οι Προφήτες, και οι δίκαιοι και άλλοι άνθρωποι, όμως δεν μπορούσαν να κάνουν τίποτε, αν δεν ερχόταν ο Θεός Λόγος να δώσει κατ' ένεργειαν τήν, Χάριν Του.

Γι' αυτό επιμένουμε στο θέμα τούτο από την μικρή μας πείρα. Κρατάτε την παράδοση αυτή, τον κανόνα σας, το πρόγραμμα. Χωρίς πρόγραμμα να μην ζητε ποτέ. Χωρίς πρόγραμμα να αισθανέστε ότι κάτι σας λείπει, ότι φύγατε από την βάση σας. Να κρατάτε τον προγραμματισμό σας, γιατί βοηθεί σε δύο πράγματα. Στη αρχή είναι λίγο δύσκολο, διότι δεν είστε συνηθισμένοι. Μετά όμως το συνηθίζετε, γίνεται έξη και ο κόπος πού αισθανόμαστε στην αρχή χάνεται. Ύστερα η έξη αυτή επικρατεί σε τέτοιο σημείο πού, και αν ακόμα έλθουν παράγοντες τέτοιοι πού θέλουν να σας παρασύρουν, δεν μπορούν και έτσι μένει ενδημούσα μαζί σας η θεία Χάρις. Πολλά πνευματικά παιδιά, πού παρακολουθούμε στον κόσμο και όχι μόνο παιδιά αλλά και μεγάλοι άνδρες και οικογενειάρχες, οι όποιοι επίασαν το νόημα αυτό, κάθε μέρα μας κάνουν διαπιστώσεις και μας λένε: «ΓΓ αυτό το μικρό πού κάνομε, αισθανόμαστε από πάνω μας το χέρι του Θεού. Πόσες φορές μπαίνομε σε ολοκληρωτικούς κινδύνους και αυτομάτως μας σώζει η ίδιαιτέρα Χάρις του Θεού, την οποία αισθανόμαστε ότι πηγάζει από εκεί, από την μικρή προσπάθεια του προγράμματος. Συνηθίσαμε και δεν μπορούμε να παραλείψουμε πλέον το καθήκον μας καί, κρατούντες αυτό ακριβώς, αισθανόμαστε πρακτικά την σκέπη του Θεού μαζί μας». Αυτόι σας το λέω ως πραγματικό γεγονός των ήμερων μας και όχι ως διήγηση. Γι' αυτό και σεις να κρατήσετε αυτό το πράγμα· μην το παραμελήτε ποτέ. Μην ακούτε τον μάταιο αυτόν κόσμο. Ο κόσμος σήμερα πλανάται. Άκουσα μια κυρία, μια περίφημη μητέρα, η οποία συμβούλευε την κόρη της και έλεγε: «Άκουσε, κόρη μου, εγώ σαν μεγαλύτερη μπορεί να πεθάνω και οι μέρες πού έρχονται είναι πολύ δύσκολες. Δεν μπορούμε να τις περιγράψουμε. Μπορεί νάρθη μια περίοδος, όπως τότε οπτούς Εβραίους, και να χαθούν οι γραφές και τα ευαγγέλια. Όπως και ήρθε αυτή η περίοδος, όπως αναφέρουν επί Ιωσίου του ευσεβούς Βασιλέως. Βρήκαν τότε ένα αντίγραφο του Μωσαϊκού νόμου και το διάβασαν. Όταν το άκουσε ο Βασιλεύς έσχισε τα ρούχα του από την τόση ασέβεια πού είχε επικρατήσει και σ' αυτούς πού αιχμαλωτίστηκαν και διαιρέθηκαν. «Αν λοιπόν έλθη μια περίοδος τέτοια, της λέει, και δεις ότι δεν υπάρχει το ευαγγέλιο

και έτσι δεν θα ξέρετε τί να κάνετε, τότε να κοιτάς τί κάνει ο κόσμος κι εσύ να κάνης το αντίθετο. Και αυτό θα είναι το ευαγγέλιο». Τόσο χάρηκα πού την άκουσα! Αυτός είναι ο σημερινός κόσμος· και το είπα, για να μην ντρέπεστε πού σας λένε ότι είστε καθυστερημένοι και αρτηριοσκληρωτικοί. Μην τους ακούετε και αφήνετε την παράδοση σας. Την ώρα πού θάρθη ο μεγάλος πειρασμός να πειράξη «τούς κατοικούντας την οικουμένη», τότε να δούμε τί θα τους σώση! Τότε θα διαπιστώσετε ότι, όντως, εκείνη την ώρα ο Θεός σώζει τους δικούς Του. Βέβαια δεν ευχόμαστε κάτι τέτοιο, αλλά ομολογούμε εκφράζοντας την πραγματικότητα. Όσοι είναι του Θεού, αυτοί θα σωθούν και δεν εννοώ σωματικώς. Αν βρεθούμε και 'μείς σε πειρασμό, μπορεί σωματικώς να μην σωθούμε, αλλά δέν σημαίνει τούτο τίποτε. Διότι, όταν έλθη πυρκαϊά, καίει και τα χλωρά μαζί, δεν καίει μόνο τα ξηρά. Και αν εμείς πεθάνωμε, και αν πάθωμε ζημιά σωματική, τούτο δεν σημαίνει ότι χάσαμε. Μάλιστα αυτό είναι το βραβείο, διότι «τελειωθέντες έν όλίγω πληρώσωμεν χρόνους μακρούς», αφού παραμείναμε πιστοί στον Θεό.

Έτσι λοιπόν, κρατήστε την πίστη σας, τηρήσατε την παράδοση, το πρόγραμμα σας. Σ' αυτό επιμένω και πάντα το τονίζω. Σας μιλώ από την πρακτική μου πείρα. Δοκιμάστε στον εαυτό σας και θα δήτε- οσάκις δεν έχετε πρόγραμμα, δεν μπορείτε να σταθήτε, αλλά θα είστε σε μια ακαταστασία. Όταν όμως επιμένετε στο πρόγραμμα, θα διαπιστώσετε ότι η θεία Χάρις θα είναι μαζί σας και θα εύρίσκεσθε σε μια ισορροπία. Αμήν.

<http://bit.ly/1civswH>